Kriza i sirotinja

U narodu se govori: „Sirotinjo i Bogu si teška“. Kršćanstvo se temelji na ljubavi i opraštanju. U operacionalizaciji to znači uzajamnost kako bi čovjek čovjeku bio – čovjek. Kriza je izazovno vrijeme u svakom pogledu. Mnogi građani su pokazali i pokazuju svoju socijalnu osjetljivost za „bližnjega svoga“. Na žalost hrvatski političari o socijalnoj osjetljivosti govore u predizborno vrijeme. Nakon izbora o socijalnim aspektima se govori – baš ako mora. Crkva uljuljana u bogatstvu s oltara propovijeda ljubav i opraštanje i na tome - ostane. Umjesto da burno i gromovito progovori kardinal Bozanić o rastućem siromaštvu on šuti. Papa Franjo i njegova socijalna mišljenja kardinal Bozanić ignorira. Nacionalna opstojnost nije pitanje koje bi ga zabrinjavalo. Vlast je neodoljiva slast.

Hrvatska nije nacionalna država. Da je nacionalna država donosila bi zakone u interesu hrvatskih građana. Političke odluke, kako voli svoje odluke nazivati premijer Andrej Plenković, nemaju za cilj povećanje blagostanja i razvoj demokratskih procesa. Cilj je održati se na vlasti. Pa što košta - košta. Da je Hrvatska nacionalna država imala bi svoj financijski sustav i svoju nacionalnu valutu. Financijski sustav je internacionalizirala, a kuna ima ulogu manekena kojoj devizna štednja određuje pravila ponašanja.

Hrvatska nije ni tržišna država što je moguće zaključiti iz odnosa sume prihoda i rashoda opće države i društvenog proizvoda. Država je najveći kupac i najveći prodavatelj. U Hrvatskoj jedini pravi posao je ako imate dobre odnose s državom. Čitaj: političkom strankom na vlasti. Nema tu konkurencije. Tu je sve poznato.

Iz navedenog slijedi da je hrvatska država u vlasništvu stranke na vlasti. Tu postoji prešutan dogovor a građani mogu birati između dva vladara HDZ-a i SDP-a. Nema treće mogućnosti. Vlast koja traje četiri godine ima za posljedicu bauljanje politike i preferiranje kratkoročnih dobitaka. O dugoročnim učincima se ne vodi računa. Kritiziramo mađarskog predsjednika Orbana ali zaboravljamo da Mađarska u Hrvatskoj, pored ostalog, upravlja INA-om i OTP bankom.

Posljedica te i takve politike je slabljenje gospodarstva i dramatičan rast siromaštva. U krizu smo ušli s preko 700 tisuća siromašnih. To je preko dvadeset posto populacije. Ona će se u kriznim vremenima Â povećati na zabrinjavajući broj koji neće biti manji od milijun siromašnih i

obespravljenih građana. U tim i takvim uvjetima državi ne pada na pamet da preuzme obveze svojih ugroženih građana. Nije u stanju kazati poslovnim bankama „tamo se makni“. Svjesna je da su poslovne banke, malo je reći, ljute zbog slučaja - švicarski franak. Država plaća i popušta poslovnim bankama. Narodna banka bi se Â morala zvati – Centralna banka Hrvatske. Uzgred rečeno, u ovoj, za razliku od prethodne, krizi HNB se dobro ponaša.

Politička vlast je toliko drska da govori o demografskim mjerama kako bi se povećao natalitet. Razumnom čovjeku nije jasno kako je moguće govoriti o demografskim mjerama kad siromaštvo raste. Tko želi svome djetetu staviti omču siromaštva oko vrata jer roditelji s pravom siromaštvo izjednačuju s robovima. Nezaposleni primaju malu ili nikakvu nagradu. Da bi poduzetnici zadržali radnike, prikrivena nezaposlenost, primaju za svakog zaposlenog po četiri tisuće kuna. Da li su nezaposleni i prikriveno zaposleni ravnopravni građani ove zemlje? Jasno je da nisu. Ali nemojmo si lagati. Nije subvencija od 4.000 kuna dana zbog radnika. Želi se spasiti turistički sektor kojem se je hrvatska vlast u potpunosti podredila. Paket mjera dolazi iz turističkog sektora. Napisanu ulogu naš je premijer Andrej Plenković samo predstavio javnosti. Koliko je u tome bio učinkovit neću suditi. Kad prestane mana s neba eksplodirat će nezaposlenost. Ipak, valja kazati kako je u mjesec dana povećan broj nezaposlenih za 30.000. Pomnožite to s dva i nešto pa dobijete grad veličine Zadra.

Umirovljenici ne dobivaju zarađeno. Umirovljenici su najveći gubitnici od uspostave samostalnosti. Najprije im je oteto društveno vlasništvo. Zatim su im se smanjile mirovine. Potom u vrijeme privatizacije povećao broj penzionera koji su željeli ali nisu mogli raditi. Stranka umirovljenika „prikupi mrvice“ kako bi opravdala svoje postojanje i to je cijela priča.

Postojeća politička scena ne nudi rješenja koja bi mogla biti „svjetlo na kraju tunela“. Sve je to gotovo ista priča. Politički programi vodećih stranaka se ponešto razlikuju, ali operativna politika je gotovo ista. Što sprema gospodin Škoro nije poznato. Možda šutnja i dolazeće socijalne nevere predstavljaju njegovu strategiju. To može biti politički oportuno ali mu neće priskrbiti dovoljan broj ruku da promjeni postojeće stanje, ma koliko nas u to uvjeravao. Mora izrijekom reći napaćenim hrvatskim građanima da će presjeći „gordijski čvor“ samo i jedino u interesu hrvatskih građana.

Koronavirus je pokazala da je moguće djelovati. Zamislite da je naš premijer Andrej Plenković formirao Stožer za sudstvo, Stožer za korupciju, i tako dalje. Zamislite da je rekao gospodinu Željku Turku kako gradonačelnik grada Zaprešića mora biti odgovoran prema svojim građanima i ne smije provoditi samovolju. Zamislite da je naš premijer kazao gospođi Blaženki Divjak da preuzme odgovornost za svoj „grijeh propusta“ kako u nezakonitoj raboti u Zaprešiću tako i u ignoriranju stanja u znanstvenom i obrazovnom sustavu. Gdje bi mu bio kraj? Točno! Građani

siti pustih obećanja poklonili bi mu povjerenje. On nije ništa kazao jer je naše društvo metastaziralo od mnogi boleština koje su svaka za sebe i sve zajedno smrtonosne. Povijest će kazati koja i kakva je njegova uloga u cijeloj priči. Zato će sirotinja ostati sirotinja. Sretnici koji su mladi će „otići trbuhom za krugom“ a Hrvatske za koju je proliveno toliko krvi više neće biti.